

Ladislav Kubeš

„Povím vám, proč mám rád dechovou
hudbu a proč jsem jí oddaně sloužil:
Protože jejím základem je dech.
Bez dechu není života, dech je tvořivá síla.
Naši dědové a otcové to věděli, a kdo to chce dnes popírat,
je sám proti sobě. Česká dechovka nezahyne,
její krásná živá tradice to nedovolí.“

Ladislav Kubeš

*To jsou slova hodná vtesání do skály.
Ladislav Kubeš je řekl už na sklonku života.
Poučen zkušenostmi, které ho uvrhovaly tu do lítosti,
tam zas do jejího čistého opaku, do radosti, a dokonce do široké,
obecné známosti, až proslulosti.*

Jan Lipold

Ačkoli nás Ladislav Kubeš navždy opustil 28.srpna 1998, jeho hudba žije a hraje se stále. V roce 2014 by byl oslavil devadesáté narozeniny, a tato kniha chce proto být nejen vděčnou vzpomínkou, ale i trvalou památkou na něj.

Děkujeme našemu rodinnému příteli, nakladateli
Gerhardu Sulyokovi (tuba-musikverlag GmbH), s jehož pomocí mohla
tato publikace o našem otci spatřit světlo světa.

Helena Dobiášová-Kubešová a Ladislav Kubeš ml.

*Za osobní vzpomínky, bez nichž by tato kniha nevznikla, děkuji
nejen páně Kubešové rodině, ale i řadě jeho muzikantských kolegů,
jmenovitě aspoň Josefu Fricovi a Oldřichu Píhovi.*

Miloň Čepelka

Jsem šťasten, že se smím podílet na knize vzpomínek
o Ladislavu Kubešovi. Byl to nádherný člověk a muzikant
od Pána Boha.

Gerhard Sulyok

Doba mého dětství, bráno z obecného hlediska, nebyla z nejlehčích, ale protože tatínek Ladislav s maminkou Boženou byli zlatí lidé, kteří nám uměli vytvořit láskyplný domov, tak jsme s bratrem lepší dětství snad ani nemohli mít.

Helena Dobiášová-Kubešová

Nejsem z těch, kteří by se rádi oháněli velkými slovy, naopak, bojím se jich. Ale mám-li kdykoli říct něco o svých rodičích, přemáhá mě dojetí a zdá se mi, že naopak žádná slova nejsou dost velká na to, aby dokázala vyjádřit vděčnost a lásku, kterou k nim cítím.

Ladislav Kubeš ml.

Pluj, obláčku, pluj, v dáli pozdravuj,
...tam na své pouti pozdravujte zemi,
tam na Hané
ach, zemi krásnou, zemi milovanou,
mám srdce zadané,
kolébku mou i hrob můj, matku mou,
ten hanácký kraj
vlast jedinou i v dědictví mi danou,
úrodný je ráj,
širou tu zemi,
tam dívce voní ret jak rudé růže květ.
zemi jedinou.

Promiňte, vážení čtenáři, možná se durdíte, klepete si rukou na čelo, jak jsem se mohl opovážit a proplést verše uznávaného, zesošnělého (byť už dávno běžně nečteného) klasika Karla Hynka Máchy se slovy textařek a zpěvaček Sester Skovajsových, se slovy patřícími k pouhé obyčejné polce Ladislava Kubeše. (Jmenuje se Přerovanka.) Vždyť to je přece šlágr, hit či probůh, jak se opovržlivě říkávalo, odrhovačka. Není to do nebe křičící znesvěcení básníka a nejapné povýšení pouhého hudebního zboží?

Dovolte mi napsat, že není. Nesouhlasím s takovým názorem. A nevěřím, že byste si zrovna vy, milovníci dechové hudby a jí příbuzných žánrů, něco takového mysleli. A kdyby, pak tvrdím, že to je nedorozumění.

A ptám se, kdy už konečně přestaneme dělit umění na vysoké, nízké, posvěcené a méněcenné, a kdy přijmeme za své prosté mínění, že dobrému vše dobré a že rozhodující je zaprvé, vyšlo-li to z rozumu a citu poctivého (ač to je, uznávám, někdy nepoznatelné a nerozhodnutelné, tak to pominěme), ale zadruhé, a to je podle mého hlavní a jediné důležité, bylo-li to někomu pro radost, pro útěchu, pro nalezení či udržení jeho duševní rovnováhy a chuti do života. Pak už nezáleží na tom, jde-li o symfonii, operu nebo o třiminutovou písničku.

V tomto vědomí namouduši nevidím rozpor, jestliže básník oslavuje širou zemi - s velikou pravděpodobností má ve verších na mysli dokonce Zemi s velkým Z, celou planetu - zatímco zmíněná polka, vedená podobným vnímáním skutečnosti, obdivuje se jen jednomu z našich českomoravských krajů. Z obojího totiž cítím úctu a lásku. Však nejen velebáseň klasikovu přijali čtenáři, recitátoři, zhudebňovatelé a ilustrátoři za svou, i Přerovanka se těší přízni posluchačů jak v naší vlasti, tak v zahraničí. A nejen ona. Také mnoho dalších, které vzešly z čiré invence jihočeského muzikanta Ladislava Kubeše. O něm je tahle knížka a dovolte mi, abych vás pozval k jejímu čtení.

Miloň Čepelka

Můj jihočeský sen

Jako mladý hráč na baskřídlovku (tenor) v mládežnické kapele Schlaining (Burgenland) jsem si nemohl představit, že jedna polka, kterou s námi studoval náš učitel a kapelník Josef Hofer, bude mít takový vliv na moji další hudební cestu. Jednotlivé party této „české polky“, jak ji náš učitel nazýval, byly ručně psány zeleným inkoustem. Překrásné trio pro sólové tenory (baskřídlovka a baryton) mě nadchlo, a tak se narodila má láska k české dechové hudbě.

Podobnou zkušenost jsem měl i jako mladý hudební vydavatel, když jsem se koncem osmdesátých roků minulého století dostal k dalším skladbám jihočeského hudebního skladatele Ladislava Kubeše. Po několika jen telefonních kontaktech následovalo rychle také osobní shledání s ním v Žišově. Už při první jízdě jihočeskou krajinou jsem cítil sílu, kterou z ní Ladislav pro svou hudbu čerpal.

To byl začátek naší důvěrné spolupráce. Kromě celé řady jeho skladeb, které jsem ve svém vydavatelství tuba-musikverlag zveřejnil, začal jsem spolupracovat i s kapelou Veselka, kterou řídí skladatelův syn Ladislav Kubeš mladší. Tato kapela prodala během naší spolupráce víc než 1.000 000 CD a několikrát jsem v pořadu České televize „Veselka s Moravěnkou U Fleků“ předal orchestru Zlatou desku, Multi-zlatou desku a jednou dokonce i Platinovou desku. Na Ladislavu Kubešovi jsem oceňoval i jeho skromnost. Tvůrce tak krásných skladeb, které hrají milovníci dechovky po celém světě, byl vždycky přátelský, laskavý a velmi pohostinný. Stále rád vzpomínám na naše setkání jak v Žišově, tak v nedalekých Borkovicích v chalupě jeho syna

nebo v Kubešově hudebním vydavatelství v Praze. Milé byly také naše společné návštěvy několika rozhlasových stanic v Rakousku a v jižním Německu, kde ho moderátoři představovali posluchačům jako oblíbeného a úspěšného jihočeského skladatele. Byly to krásné časy. Vždyť navzdory protivenství a omezování ze strany politického systému v jeho vlasti, trvajícimu až do listopadu 1989, byla to právě hudba, jež pomáhala jemu i celé jeho rodině dělat život radostnější a spokojenější.

Jsem si jist, že hudba Ladislava Kubeše bude posluchače ještě dlouhou řadu let těšit a pomáhat jim, aby se v životě cítili dobře. Tak jako se to stalo mně, když jsem se už v mládí pro jeho muziku nadchl.

Drahý Ladislave, děkuji Ti!

Tvůj přítel a obdivovatel
Gerhard Sulyok

VZPOMÍNKY NA LADISLAVAKUBEŠE

Nabízím řadu vyznání a názorů od lidí, kteří se s ním znali, i od těch, kdo ho jen potkali, a přesto se jim vryl do paměti. Protože z něho nefalšované člověčenství, hrdá posedlost životem a muzikou, vyzařovaly nablízko i do dáli.

Zdeněk Beneš, hudebník a textař:

Na jeho noty se mi texty psaly jakoby samy. Mají přirozenou muzikantskou logiku, nikdy nejsou uměle šroubované.

Milan Černohouz, zpěvák:

Byl skoro o čtvrt století mladší než takřečení klasici české dechové hudby, ale byl stejně dobrý. Proto ho mezi sebe rádi přijali. A bez žárlivosti.

Václav Hlaváček, kapelník Krajanky, prezident Sdružení dech.orchestrů, ČR:
Česká dechovka má mnoho výborných autorů, ale jen někteří jsou všude přijímáni bezvýhradně a všeobecně. Ladislav Kubeš k nim bezesporu patří jako zatím poslední z těch nejlepších.

Miloslav Khás, hudební skladatel a aranžér:

Nestydím se říct, jak je mi líto, že jsem jeho skladby pro Veselku nearanžoval, ale vím taky, že hezčí orchestrální kabát než on bych jim nedokázal ušít.

Radek Klusoň, zpěvák:

Páně Kubešovy písničky jsem zpíval dávno předtím, než mě Veselka přizvala ke spolupráci. Nemají chybu, sluší se za ně jen a jen děkovat.

Jan Lipold, hudební skladatel a aranžér:

Ladislav Kubeš byl výtečný skladatel, výborný kamarád, trpělivý učitel, zlatý člověk. Často jsem ho navštěvoval, stal jsem se jeho žákem. Jeho invence a cit pro lidovou jihočeskou píseň mi učarovaly. Byl a je pro mne velkou hudební autoritou. I když už není s námi, přece s námi je.

Karel Malimánek, tubista České filharmonie:

Je mi ctí, když můžu hrát vedle hudby klasické i věci pana Kubeše, vždy nápadité a invenčně zpracované. Velmi si vážím toho, že mi věnoval sólovou polku pro 2 tuby a nazval ji Pro Karla.

Ing. Franz Müller, Wien:

Jestliže něčí skladby a písničky roztleskají celé sály a rozezpívají všechna ústa, pak je jasné, že je tvořil Mistr.

Petr Shýbal, kapelník Babouků:

Babouci jsou kapela svérázná, ale Ladislav Kubeš nádherně pasuje i k nim. Proto ho rádi hrajeme.

Blanka Tůmová, zpěvačka:

Ladislav Kubeš byl miláček. Vždycky usměvavý, pohodový, vždycky, jak to říct..., ano, už vím: vždycky melodický.

Manželé Válkovi, posluchači z Máslojed u Hradce Králové:

Ačkoli nejsme Jihočeši, písničky pana Kubeše nám přirostly k srdci hned od chvíle, kdy jsme uslyšeli první z nich. Byla to polka Přerovanka – Pluj, obláčku, pluj.

Tímto posledním svědectvím, vrátíte-li se prosím na začátek, uzavřel se kruh. Děkuji, že jste ho se mnou ve vzpomínkách opsali celý.

Miloň Čepelka

Vzpomínka na Ladislava Kubeše

Starosta města Soběslav Jindřich Bláha

V roce 1995 přišel tehdejší ředitel Kulturního domu města Soběslavi Miroslav Škoda s nápadem, uspořádat dvoudenní festival dechových hudeb, kterým bychom v Soběslavi oživilí kulturní akce ve městě a okolí a zároveň zpropagovali tradiční jihočeskou muziku, jakou dechová hudba je. K pořádání festivalu si přizval skvělého muzikanta a hudebního skladatele Ladislava Kubeše staršího. První ročník se konal třetí červencovou sobotu roku 1995 a naše setkání bylo téměř osudové, neboť jsme ho u kašny na soběslavském náměstí zahajovali společně. Ladislav Kubeš starší byl skromný člověk s velkým přehledem, jak to u lidí, kteří něco umějí, bývá. Festival se setkal s velkým ohlasem, drobné organizační problémy jsme vyřešili a od následujícího roku byl stále lepší a lepší. Hrály na něm také zahraniční hudby a stal se jedním z největších v České republice. Od druhého ročníku má téměř stejné aranžmá, které mu vtiskl již Ladislav Kubeš: Na závěr festivalu vždy všechny hudby zahrají společně skladby, které složil nebo upravil – Borkovickou polku, valčík Moje česká vlast a pochod Od Tábora až k nám. Pokud Ladislav Kubeš starší mohl, tak je svým osobitým kouzlem a s úsměvem dirigoval sám. Takto ho mám také pořád v paměti a při tradičním nedělním vyvrcholení festivalu (v roce 2014 již 20. ročníku) na něj pokaždé rád a s úctou vzpomínám.

Ladislav Kubeš a „můj“ festival

Ředitel Kulturního domu města Soběslav Petr Valeš

Přesně před devatenácti lety, v neděli šestnáctého července 1995, oblékl jsem časně zrána blatský kroj a spolu se svými kamarády ze Soběslavské chasy mladé jsem se vypravil k vystoupení na prvním ročníku „Národopisných dní a festivalu dechových hudeb Kubešova Soběslav“. To mě ještě ani zdaleka nenapadlo, že se vždy po roce zúčastním i všech dalších ročníků, zprvu jako účinkující a v posledních šestnácti letech i jako jeden z pořadatelů. (V době, kdy je vám dvacet, netušíte a nedokážete si představit více věcí.) Jestliže jsem si to na začátku historie festivalu neuvědomoval, dnes už si velmi vážím toho, že mám právě díky němu možnost, setkávat se se spoustou obyčejných i neobyčejných, významných a zajímavých lidí, kteří mnoho dokázali a bez nichž by dnes Kubešova Soběslav prakticky nemohla existovat. On je jistě každý festival především příležitostí k setkávání lidí s lidmi a zvláštní slavnostní atmosféra ty nenahraditelné dny znásobuje. Ale jedno setkání bylo obzvlášť nezapomenutelné. Byl to ten první milý a rychlý okamžik, kdy jsem se jen letmo pozdravil s mužem, kterého jsem dosud neznal. Síla chvíle, kdy na mě z něho zapůsobilo těžko pojmenovatelné Něco, jedinečné a nevšední, ve mně zůstala na celý život. Ta vzpomínka je zvláštní, hřejivá, jindy zas mrazivá, a já doufám, že mě nikdy neopustí a vždy se mi připomene v pravý čas: vzpomínka na okamžik, kdy jsem si prvně stiskl ruku s panem Ladislavem Kubešem. Předznamenala všechny krásné dny, které jsem od té doby na Kubešově Soběslavi prožil.

Vzpomínka na skladatele a přítele Hans-Peter von Siebenthal

Přes dvacet let trvající vzácné přátelství s Ladislavem Kubešem starším a okouzlení jeho překrásnými skladbami mě přivedlo na myšlenku, pořádat na jeho počest festival. Cílem bylo také zachování jeho skladeb pro budoucí generace. Jednou u oběda v Borkovicích jsme se na tom s otcem i synem Kubešovými a s představiteli Kulturního domu v Soběslavi dohodli a festival s názvem Kubešova Soběslav jsme se rozhodli skutečně uspořádat.

Prvního ročníku se zúčastnily jen české dechové orchestry, ale protože Ladislav Kubeš starší byl už tehdy velmi populární i v zahraničí, už na druhém ročníku hrála i zahraniční dechová hudba - Eulach Musikanten ze švýcarského Winterthuru. Festival se velmi rychle proslavil, a tak na něm chtěly vystupovat i další dechovky z Německa, Holandska a Rakouska. Dnes patří Kubešova Soběslav v České republice k neodmyslitelným kulturním počinům. Už na něj zavítal i ministr kultury České republiky a pořadatelům a všem účastníkům za jejich každoroční setkávání a šíření české dechové hudby doma i v zahraničí poděkoval. Také mě jako původce myšlenky těší tento úspěch doslova nepopsatelně.

Moje jižní Čechy, moje česká vlast

Antonín Pavluš

Protože vím, že budete brát tuto knihu do rukou opakovaně, prosím, zacházejte s ní opatrně. Je svým obsahem křehká. Nechce být světová, ale voní a bude vám vonět onou vlídností, již vědí přiblížit čtenáři jen básníci. Pojdme tedy ve jménu dobré vůle s vděčností přivítat knihu o člověku, který byl skromný, který psal, hrál a rozdával to, co uměl. Bylo mu dáno něco, co nemá rádo velká slova. On psal a hrál pro radost, pro sebe, ale především pro příznivce krásné české muziky.

Dne 23. února 1924 bylo prý krásně, nebe bez mráček, když se ve světnici u Kubešů narodil zdravý syn. K jeho kolébce přišly tři sudičky. Dvě rychle popřály pevné zdraví, hodně štěstí a zmizely. Ta třetí chvíli mlčela a pak potichounku řekla: „Dám ti, chlapče, velkou lásku – dobrou českou muziku. Piš ji pro lid, který zpívá, jak by anděl z kůru hrál, napiš nové melodie, potom budeš polek král“.

Ano, přátelé, všechna ta slova uznání právem patří Ladislavu Kubešovi. Letos by oslavil devadesát let. Dívá se na nás z muzikantského nebe a určitě má radost, že jeho skladby těší posluchače i dnes. Moje první setkání s Ladislavem Kubešem nebylo s ním osobně, ale s jeho polkou Jihočeská, kterou jsem poprvé hrál jako sedmnáctiletý chlapec s kapelou Bohumila Zbořila v Miloticích u Kyjova. Když jsem potom o rok později založil dechovou hudbu Mistrůňanku, začal jsem po autorovi Jihočeské polky pátrat. Tehdejší kapelník vojenské hudby v Brně mně dal na Ladislava Kubeše kontakt a spolupráce byla na světě. Přemýšlím o tom, co nás tak pevně spoutalo. Při setkání s ním jsem

Antonín Pavluš
Březen 2014

vždy cítil naše hudební souznění. Bylo to pouto jeho osobního vyznání, když říkal: „Povím vám, proč mám rád dechovou hudbu, proč jí oddaně sloužím: protože jejím základem je dech. Bez dechu není život a dech je tvořivá síla. Naši dědové a otcové to věděli, a kdo to chce dnes popírat, je sám proti sobě. Česká dechovka nezahyne, její krásná živá tradice to nedovolí.“ Jeho slova jenom doplním, že já si celý život totéž myslím i o dechovce moravské. Mistříňanka Kubešovy skladby vždy hrála, hraje je dodnes a určitě bude hrát i nadále.

V jeho polkách se snoubí veselé, jásavé melodie jižních Čech s muzikou našeho Slovácka. Jeho valčíky a sousedské potvrzují, že je osobitě věrný svému kraji. Zadumané melodie připomínají šumění hvozdů Šumavy. Toto vše dokáže vyjádřit jen hudba a hlavně ten, kdo ji umí napsat. A právě takovým umělcem byl Ladislav Kubeš.

Je velká škoda, že takoví velikáni české dechovky, mezi které Ladislav Kubeš bezesporu patří, už nejsou mezi námi. Zapsal se zlatým písmem do historie české lidové hudby. Dechovce zanechal nesmrtelné dílo, které ho neustále připomíná.

Je pro mě velkou ctí, že jsem s úctou a pokorou mohl toto své vyznání napsat.

